

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **R. B.**, narozený X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupeného advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou,
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti
o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost dne 6. 8. 2025**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá určení, že zásah žalovaného, kterým mu vrátil žádost jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) a písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace (dále „zákon č. 65/2022 Sb.“ nebo též „Lex Ukrajina“), byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práv a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti.
2. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, protože nebylo prokázáno, že žalobce je osobou podle § 3 Lex Ukrajina, a také proto, že žalobce získal dočasnou ochranu v Rumunsku. To zjistil z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (TPP), v níž je u žalobce v rubrice „*Type of protection*“ uveden znak „*tp*“, který se používá tehdy, získal-li cizinec v členském státě povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany a dosud je jeho držitelem.

2. Žalobní argumentace

3. V žalobě žalobce – občan Ukrajiny – vyličil, že z obavy o svůj život utekl z území Ukrajiny a rozhodl se žít v České republice, kam cestoval přes Rumunsko, které mu automaticky dne 23. 1. 2025 udělilo dočasnou ochranu EU, kde obdržel tzv. rumunský „*Permis*“, a to aniž by si takový postup žalobce přál. Následně si žalobce prostřednictvím Rumunské ambasády pobyt v Rumunsku zrušil a označený „*Permis*“ odevzdal. Dále uvedl, že mu Polsko automaticky prodloužilo jeho staré pracovní vízum.
4. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice. Žalovaný mu ale vrátil jeho žádost bez projednání jako nepřijatelnou, s čímž ale nesouzní a postup žalovaného považuje za nezákonný zásah.
5. Žalobce je přesvědčen, že žaloba je přípustná a projednatelná ve správním soudnictví. S odkazem na judikaturu (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42) namítl, že žalovaný měl žádost přijmout a následně přezkoumat, tak aby nedocházelo k dalším neoprávněným průtahům legalizace pobytu žalobce na území ČR.

3. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve vyjádření k důvodu nepřijatelnosti ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina uvedl, že žalobce není osobou uvedenou v § 3 zákona č. 65/2022 Sb. Žalobce je sice státním občanem Ukrajiny, nicméně ke dni 24.02.2022 na území Ukrajiny nepobýval. Z otisků hraničních razítek o vstupech a výstupech na území členských států EU v cestovním dokladu žalobce č. FM212150 platného od 13.3.2018 do 13.3.2028 vyplývá, že žalobce vstoupil na území členských států Schengenského prostoru dne 20.2.2022 přes hraniční přechod Budomierz v Polské republice. Území členských států opustil žalobce až dne 1.8.2022. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.3.2018, č. j. 6 Azs 422/2017 - 29, kde tento soud připomíná, že „*cestovní doklad je veřejnou listinou (srov. § 108 zákona o pobytu cizinců) a, není-li prokázán opak, potvrzuje pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno (§ 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů)*“. Vyvrátitelnou domněnku o správnosti údajů vyplývajících ze vstupních a výstupních razítek otištěných v cestovních dokladech obsahuje článek 12 Schengenského hraničního kodexu [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob]. K vyvrácení této domněnky je třeba, aby státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předložil

věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti na území státu. Názor stěžovatelky, že ze zásady materiální pravdy plyne i povinnost žalované pokusit se vyvrátit zjištěné skutečnosti, o nichž v dané chvíli nejsou žádné pochybnosti, je zcela mylný.“

7. Žalovaný má tak za to, že ze vstupních a výstupních razítek otištěných v cestovním dokladu pana žalobce je potvrzeno, že tento se ke dni 24.2.2024 nenacházel na území Ukrajiny. Vzhledem k tomu, že žalobce opustil Ukrajinu nikoliv v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, ale již dříve z jiných důvodů, není osobou, na kterou se vztahuje rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 a jeho žádost o dočasnou ochranu je nepřijatelná z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina.
8. K důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina uvedl, že žalobce figuruje v platformě TPP jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Zdůraznil, že k naplnění důvodu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle tohoto ustanovení postačí, pokud cizinec v jiném členském státě o dočasnou ochranu, respektive povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany získal, žádá další podmínka již není třeba.
9. Žalovaný se pak rozsáhle věnoval žalobcem namítanému rozporu ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina s právem Unie, přičemž připustil, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) ve svých dubnových rozsudcích (například rozsudky ze dne 3.4.2025, č.j. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42) skutečně dospěl k závěru, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. odporuje unijnímu právu. S tímto závěrem se žalovaný neztotožnil, když podle něj pro závěr o existenci práva „sekundární“ volby členského státu neexistuje opora v pozitivním právu. Tento závěr Nejvyšší správní soud dovodil toliko z některých dílčích závěrů Soudního dvora Evropské unie ve věci C-753/23 *Krasiliva*. Zejména je však postaven na úvaze, že právo sekundárního pohybu v rámci EU plyne z vyloučení aplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES členskými státy a dále je toto právo dovozeno z výkladových stanovisek Evropské komise jakožto „soft law“.
10. Ze směrnice 2001/55/ES osobám, které již získaly v některém členském státě povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, neplyne, s výjimkou případů uvedených v čl. 15 a 26, právo na získání stejného povolení k pobytu v jiném členském státě. Toto právo takové osobě neplyne a ani nemůže plynout ani z prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382. Dohoda členských států na tom, že readmisní doložku v čl. 11 směrnice 2001/55/ES ve vzájemných vztazích nebudou aplikovat, není vůbec způsobilá založit osobě požívající dočasné ochrany takové právo.
11. NSS podle žalovaného ve své judikatuře příliš rychle uzavírá, že pokud má cizinec primární právo volby prvního členského státu, kde požádá o udělení povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, že mu také svědčí právo tento stát změnit a získat toto pobytové oprávnění v jiném státě. Neaplikace čl. 11 směrnice 2001/55/ES v praxi, o níž se argumentace NSS opírá, nemůže podle názoru žalovaného zastínit fakt, že pro závěr o existenci práva „sekundární“ volby členského státu neexistuje opora v pozitivním právu.
12. Konečně, má-li být jedním z cílů směrnice 2001/55/ES předcházet riziku druhotného pohybu osob mezi členskými státy (bod 9 preambule směrnice), pak přece nelze prováděcím rozhodnutím Rady podle čl. 5 ani praxí členských států zavést přesný opak, tedy absolutně nekontrolovatelné sekundární přesuny osob požívajících dočasné ochrany mezi členskými státy.

13. Závěrem žalovaný dovodil, že ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. není rozporné s uniijním právem, a protože je stále součástí českého právního řádu, je žalovaný ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu povinen podle něj postupovat.

4. Posouzení věci soudem

14. Při přezkoumání tvrzeného zásahu vycházel soud ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí [§ 87 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.)].
15. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaný souhlasil, a žalobce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal potřebu naříditi jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce podal u žalovaného a které mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Posouzení důvodnosti žaloby tak záleží na zodpovězení právní otázky.
16. Soud předně uvádí, že ač § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, SDEU v rozsudku *Krasiliva* vysvětlil, že soudní výluka je v rozporu s čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv Evropské unie. Tím byly překonány závěry rozsudku NSS z 12. 10. 2022, čj. 2 Azs 178/2022-46 (shodně např. bod 26 již citovaného rozsudku NSS čj. 1 Azs 174/2024-42). Vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat.
17. Ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může správní soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze 17. 3. 2008, čj. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).
18. V projednávané věci jsou splněny první, druhá a pátá podmínka, neboť vrácení žádosti o dočasnou ochranu žalobci pro nepřijatelnost představuje přímý zásah do jeho práv, a to bez ohledu na to, že mu již v minulosti byla dočasná ochrana udělena v jiném členském státě EU (v Rumunsku). Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (rozsudek NSS z 30. 5. 2017, čj. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS). Čtvrtá podmínka testu je taktéž splněna.
19. Žaloba je rovněž včasná a byla podána osobou k tomu oprávněnou.
20. Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy, pokud žádost o dočasnou ochranu žalobci vrátil jako nepřijatelnou. Soud předesílá, že v nedávné době došlo k notnému judikатурnímu vývoji stran chápání institutu dočasné ochrany. V první řadě nelze opomenout již citovaný rozsudek SDEU ve věci C-753/23, *Krasiliva*, na nějž NSS navázal „dubnovou judikaturou“ v rozsudcích z 1. 4. 2025, čj. 5 Azs 273/2023-27, č. 4683/2025 Sb. NSS, a z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42. Tyto prvotní závěry pak převzaly i další senáty NSS (např. rozsudky z 8. 4. 2025, čj. 9 Azs 20/2024-37, ze 17. 4. 2025, čj. 2 Azs 271/2024-43, z 24. 4. 2025, čj. 10 Azs 4/2025-49, z 25. 4. 2025, čj. 5 Azs 217/2023-36, a mnoho dalších).

21. Posléze reagoval i zdejší soud, který již zohlednil i navazující argumentaci žalovaného (např. rozsudky z 23. 4. 2025, čj. 10 A 6/2025-61, z 30. 4. 2025, čj. 5 A 36/2025-38, z 16. 5. 2025, čj. 10 A 42/2025-33, z 20. 5. 2025, čj. 5 A 42/2025-39, z 3. 6. 2025, čj. 18 A 2/2025-52, z 13. 6. 2025, čj. 11 A 55/2025-37, ze 17. 6. 2025, čj. 10 A 56/2025-39, ze 17. 7. 2025, čj. 18 A 49/2025-33). Rozhodující senát se s vyslovenými závěry plně ztotožňuje, resp. na nich nehodlá nic měnit. Proto z nich vychází a v podrobnostech na jejich precizní odůvodnění odkazuje. Níže uvedené pasáže bez dalšího přejal především z nedávných rozsudků z 6. 8. 2025, čj. 18 A 38/2025-36, z 11. 8. 2025, čj. 10 A 86/2025-27 či z 21. 10. 2025, čj. 11 A 119/2025-24. Nevypovídá-li soud v tomto rozsudku adresně dílčí výtky žalovaného, je tomu tak pouze proto, že žalovanému jsou konkrétní odpovědi na jeho polemiku s dubnovou judikaturou NSS známy již ze shora uvedených rozsudků, resp. i z mnoha dalších rozsudků v obdobných či skutkově takřka totožných věcech. Navzdory tomu, že žalovaný tyto závěry setrvale nerespektuje, soud nepovažuje za účelné, aby je v jejich celistvosti neustále opakoval.
22. Klíčovým zůstává, jakkoli se tomu žalovaný brání, že žádost osoby požívající dočasné ochrany na základě prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, na něž této osobě vzniká nárok na základě čl. 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES, není správní orgán oprávněn vrátit této osobě jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb. z toho důvodu, že tato osoba o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany požádala nebo jí bylo toto povolení uděleno také v jiném členském státě EU. Zjistí-li žalovaný při podání žádosti oprávněné osoby o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že tato osoba je vedena v informačním systému členských států (TPP) jako držitelka povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení dle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, v jeho rámci poučit oprávněnou osobu o jejích právech a v návaznosti na její případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda jí povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
23. Soud proto přisvědčil žalobci, že institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina není slučitelný s uniijním právem.
24. Na právě uvedeném nic nemění „aktualizační“ prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 z 15. 7. 2025, o prodloužení dočasné ochrany zavedené prováděcím rozhodnutím (EU) 2022/382, jež již bylo publikováno v Úředním věstníku Evropské unie 24. 7. 2025.
25. Prováděcí rozhodnutí 2025/1460 skutečně obsahově převzalo části návrhu, na něž upozornil žalovaný, konkrétně je zařadilo do bodů 4-6 recitálu. Neplyne z nich ale, že by členský stát mohl, zvláště v situaci, jaká nastala v nynějším případě, žádost žalobce mechanicky procesně odmítnout jako nepřijatelnou bez toho, aby ji „propustil“ k věcnému posouzení. Žalobce tvrdí, že dočasnou ochranu v Rumunsku získal, ale zároveň má za to, že mu byla na jeho žádost zrušena. Vzhledem k tomu je mezi účastníky řízení sporné, zda žalobci v okamžiku podání žádosti o udělení dočasné ochrany stále náleželo povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v Chorvatsku. Okolnosti trvání dočasné ochrany proto musí být blíže zjišťovány a nelze se spokojit pouze s údajem v TPP.
26. Zároveň je zřejmým cílem vložení nových bodů do recitálu prováděcího rozhodnutí zajistit, aby v jednom okamžiku požívaly oprávněné osoby práv spojených s dočasnou ochranou pouze v jednom členském státě, a zabránit tak vícenásobným registracím. Postup

předestřený judikaturou NSS přitom není s těmito cíli v rozporu, nevede k požívání dočasné ochrany ve více členských státech (rozsudky NSS z 11. 9. 2025, čj. 1 Azs 126/2025-28, bod 14, nebo z 19. 9. 2025, čj. 5 Azs 180/2025-25, bod 7). NSS nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému ukládá, aby v těchto případech prověřil, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě trvá, aby žadatele poučil o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě nebo zda žadatel učinil kroky, aby se práv z dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal (rozsudky NSS čj. 1 Azs 336/2024-42 a 1 Azs 174/2024-42).

27. Soud se dále zabýval tím, že žalovaný žalobcovu žádost vyhodnotil jako nepřijatelnou také proto, že nebylo prokázáno, že žadatel je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb. Toto ustanovení definuje cizince, kterým se na území České republiky v návaznosti na prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382 poskytuje dočasná ochrana. Pokud žadatel do definované kategorie cizinců nespadá, žádost je podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina nepřijatelná a cizinci se vrátí.
28. Dle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina se dočasná ochrana udělí v případě cizinců, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku pět směrnice č. 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382“).
29. Podle článku 2 odst. 1 se rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 vztahuje na následující kategorie osob
vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala:
- ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022;
 - osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a
 - rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).
30. Podle § 3 odst. 2 Lex Ukrajina se dočasná ochrana uděluje cizinci, který a) doloží, že ke dni 24. 2. 2022 byl držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
31. Ve věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Žalovaný však dospěl k závěru, že žalobce nesplnil podmínku pobytu na území Ukrajiny ke dni 24. 02. 2022. Ve vyjádření k podané žalobě k tomu uvedl, že z otisků hraničních razítek o vstupech a výstupech na území členských států EU v cestovním dokladu žalobce č. FM212150 platného od 13. 3. 2018 do 13. 3. 2028 zjistil, že žalobce vstoupil na území členských států Schengenského prostoru dne 20. 2. 2022 přes hraniční přechod Budomierz v Polské republice. Území členských států opustil žalobce až dne 1. 8. 2022.

32. Žalovaný dále zdůraznil, že dle ustanovení článku 2 se tedy rozhodnutí Rady č. 2022/382, kterým byla vyhlášena dočasná ochrana, vztahuje na ukrajinské státní příslušníky, kteří pobývali na Ukrajině a kteří byli dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu vysídleni z území Ukrajiny a dále na jejich rodinné příslušníky bez ohledu na jejich státní příslušnost. Ve smyslu článku 2 písm. c) směrnice Rady (ES) č. 2001/55/ES se vysídlenými osobami rozumí státní občané třetích států nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi původu nebo z ní byli evakuováni a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek. Zejména se jedná o osoby, které opustily území ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí. Z citovaného článku 2 písm. c) směrnice je také patrné, že se vztahuje pouze na osoby, které zemi původu opustily, respektive „museli opustit“ v důsledku situace, která v této zemi nastala a v důsledku jejího trvání se do ní nemohou bezpečně a na trvalo vrátit. Jinak by totiž zemi původu opouštět nebyly nuceny, tedy opouštět by ji „nemusel“. Jedná se například o osoby, které opustily zemi původu v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, který stále trvá. Za osobu vysídlenou je tedy možné považovat pouze tu osobu, která zemi původu opustila v důsledku situace, která v této zemi nastala, například v důsledku již zmíněného ozbrojeného konfliktu. Mezi situací v zemi původu a jejím opuštěním tedy musí existovat příčinná souvislost, tedy jinými slovy situace v zemi původu musí být důvodem, pro který daná osoba tuto zemi opustila. Jedině tak může být pro účely směrnice č. 2001/55/ES považována za osobu vysídlenou, která má nárok na poskytnutí dočasné ochrany. Aby bylo možno určitou osobu považovat za osobu vysídlenou, nedostačuje, že se tato osoba nemůže bezpečně a trvale vrátit do země původu kvůli tamní situaci, ale je především nutné, aby tato situace byla důvodem, proč zemi původu vůbec opustila. Toto vyplývá jak z článku 2 písmene c) směrnice, tak i ze samotného rozhodnutí Rady EU č. 2022/382. Na udělení dočasné ochrany podle směrnice č. 2001/55/ES tak v zásadě nemají nárok ti občané Ukrajiny, kteří se před 24. 2. 2022 nacházeli mimo území Ukrajiny ať už z důvodu práce, studia, dovolené, rodinných či zdravotních důvodů apod.
33. V případě žalobce tedy dle žalovaného popsaná příčinná souvislost dána není, neboť opustil Ukrajinu nikoliv v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, ale již dříve z jiných důvodů. S ohledem na výše uvedené, má tedy žalovaný za to, že případ žalobce nejsou splněny podmínky uvedené v § 3 zákona č. 65/2022 Sb., tedy, že není osobou, na kterou se vztahuje rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 a jeho žádost o dočasnou ochranu je nepřijatelná z důvodu uvedeného v § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona.
34. Z podané žaloby je ale patrné, že žalobce žádné námítky ve vztahu k tomuto druhému důvodu nepřijatelnosti jeho žádosti nevznese, když veškeré námítky směřují k důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
35. Městský soud proto podotýká, že není jeho úkolem, aby za žalobce domýšlel žalobní námítky, a to zejména za situace, kdy je žalobce zastoupen advokátem. Dospěl proto k závěru, že důvod nepřijatelnosti žádosti, který žalovaný spatřuje v tom, že nebylo prokázáno, že žadatel je osobou podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., ob stojí, neboť nebyl žalobou vůbec napaden. Proto soud neshledal zásah žalovaného spočívající ve vrácení žalobcovy žádosti za nezákonný.

5. Závěr a náklady řízení

36. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že není důvodná. Důvod nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona je sice v rozporu s právem Evropské unie, konkrétně směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím Rady 2022/382, nicméně ve věci je dán jiný důvod nepřijatelnosti žádosti, a to důvod podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina, který žalobce žalobou nenapadl. Soud proto žalobu zamítl.
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední povinnosti, proto soud ve výroku II. rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. listopadu 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu